

Филиповъ също ми потвърди че свиржтъ отстѣпление, а азъ му отговорихъ, почти разсърденъ: „нели ще атакуваме?!“ Въ туй врѣме, капитанъ Кисовъ ѣздешкомъ минж задъ насъ на около 100 крачки и като бѣ разбралъ думитѣ, размѣнени помежду ни съ Филипова за караница, климнж съ главата си и заминж безъ да каже нѣщо. Слѣдъ това дойде адютанта портопей-юнкеръ Русковъ и ми прѣдаде заповѣдта на началника за отстѣпление. Щомъ скомандувахъ на войниците да станжтъ, съ голѣмо очудване видѣхъ и овзи войникъ, когото прѣди нѣколко минути считахъ за топовна жертва, че си отстѣпя спокойно, като че нищо не е бивало! Той бѣ съвършено здравъ и читавъ и това щастливо обстоятелство ме разколеба въ вѣрванъето да сжществува контузия.

Отстѣплението се почнж въ 12 $\frac{1}{2}$ часа по пладнѣ, подъ прикритието на 2 а Струмска дружина, която бѣ оставена въ ариеръ-гардѣ. При всичкия напоръ на неприятелския отрядъ, командуванъ отъ полковникъ Топаловича, който ни прѣслѣдваше съ убийственъ огнь, ний се отбихаме бавно. 2 а дружина отстѣпваше обстрѣлвайки се съ неприятеля като на маневра въ мирно врѣме, за което капитанъ Кисовъ се твърдѣ безпокоеше. Въ мое присѣствие каза, че се бои отъ тази упоритостъ на дружината и мислж, че проводи заповѣдъ, по скоро да отстѣпватъ, и заповѣда да напомнжтъ на войниците, че това е дѣйствителенъ бой, съ боеви патрони, а не съ празни. И наистина, това отстѣпление коштуваше много жертви, но бѣ образцово и то, може-би, накара сърбитѣ да мислжтъ, че ги мамимъ къмъ нѣкоя засада и вмѣсто да ни прѣслѣдватъ и на